

ministerierne tidligere har behandlet. Det fremstår derfor stadig helt uafklaret, hvad der i marts 2009 fik regeringen til at beslutte at stoppe for aktindsigt i ministerkalendere og i al hemmelighed arbejde på at ændre lovgivningen og stoppe muligheden for aktindsigt.

Et argument for ændringen af loven har været, at ministres private aftaler ikke skulle være offentligt tilgængelige. Det argument er faldet helt til jorden, efter at det store flertal af partier har nedstemt Enhedslistens forslag om, at private aftaler blev undtaget fra aktindsigt.

Et andet argument kunne være, at det giver alt for meget arbejde i ministerierne. Derfor har Enhedslisten spurgt, hvor mange begæring der har været om aktindsigt, siden regeringen tiltrådte i 2001. Svarerne viser følgende:

Justitsministeren 9

Kirkeministeren 10

Kulturministeren 8

Integrationsministeren 9

Undervisningsministeriet 4

Indenrigs- og socialministeriet inkl. velfærdsmministeriet 5

Sundhedsministeriet 9

Videnskabsministeriet 12

Miljøministeriet 5

Økonomi- og erhvervsministeriet 20

Skatteministeriet 8

Forsvarsministeriet 17

Beskæftigelsesministeriet 7

Fødevareministeriet 6

Udenrigsministeren vil ikke svare inden for fristen

Udviklingsministeren vil ikke svare inden for fristen

Transportministeren 6

Statsministeriet 21

Det er altså ikke, fordi det er et antal, der kan lægge et ministerium ned. Statsministeriet, der har fået flest, har haft 21 på 7½ år. Det er i gennemsnit ca. tre om året. Adskillige andre ministerier har haft mindre end én begæring om året. Derfor kan arbejdsbyrden ikke være årsagen.

Regeringen har forsøgt at sige, at der samlet set bliver mere åbenhed, men har ikke villet reddegøre for, hvad der mere præcist vil stå i den vejledning, som Statsministeriet vil udarbejde

om, hvad ministrene frivilligt vil fremlægge oplysninger om. Så flertallet lukker for aktindsigt i ministerkalendere og indskrænker dermed åbenheden, uden at man ved, hvad der kommer i stedet, og helt sikkert uden at borgerne får et retskrav på mere åbenhed.

Det Britiske Parlament er i denne tid ramt af en voldsom bilagsskandale, der har tvunget parlamentets formand til at gå af. Når man indskrænker offentlighedens adgang, risikerer man, at såvel kontrol som selvkontrol forsvinder. Det burde vi lære af og holde fast i åbenheden i stedet for nu at lukke ned med risiko for, at det kan gå lige så galt. Særlig når vi ser på de sager, der allerede er blevet afsløret på baggrund af den offentlighed, der nu afskaffes.

Et andet mindretal i udvalget (Simon Emil Ammitzbøll (UFG)) er imod lovforslaget, fordi mindretallet mener, at åbenhed er meget fornem del af dansk forvaltningstradition. Mindretallet ser ingen grund til at lukke ministerkalendere og undrer sig i det hele taget over den meget hurtige og lukkede procedure, der har været omkring lovforslagets tilbliven. Mindretallet ser heller ingen grund til at vedtage en indskrænkning af åbenheden vedrørende ministres arbejde på lette løfter om kommende tiltag, der kan forbedre åbenheden. Disse tiltag kendes ikke, når flertallet vedtager loven, og disse tiltag vil ikke være kombineret med et retskrav for borgerne.

En kombination af fortsat åbenhed, en ordentlig proces og et opgør med den udbredte smålighed og misundelse havde været på sin plads. Mindretallet er eksempelvis åbent over for, at ministre kan have bil til rådighed hele døgnet. Klare regler er at foretrække frem for skrappe regler, som man så alligevel ikke synes er værd at overholde.

Liberal Alliance, Inuit Ataqatigiit, Siumut, Tjóðveldisflokkurin og Sambandsflokkurin var på tidspunktet for tillægsbetænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i tillægsbetænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i tillægsbetænkningen.